

Lublin, dnia 7 grudnia 2017 r.

Prof. dr hab. Katarzyna Dudka
Katedra Postępowania Karnego
Wydział Prawa i Administracji
UMCS w Lublinie
Pl. M. Curie-Skłodowskiej 5
20-031 Lublin

Opinia prawna dotycząca dopuszczalności świadczenia usług weterynaryjnych dla zwierząt poza stacjonarną siedzibą zakładów leczniczych przy pomocy mobilnych stanowisk udzielania świadczeń, tak zwanych „sterylobusów”

Analiza przepisów prawnych regulujących zasady udzielania świadczenia usług weterynaryjnych dla zwierząt w szczególności ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. z 2017 r. poz. 188 t.j.) w żadnym razie **nie daje podstaw** do przyjęcia, że istnieje możliwość świadczenia tego rodzaju usług tylko w stacjonarnej siedzibie zakładów leczniczych dla zwierząt.

Pogląd, że świadczenie usług weterynaryjnych dla zwierząt może się odbywać wyłącznie w siedzibie zakładu leczniczego, o którym mowa w art. 2 powołanej wyżej ustawy, wynika z całkowicie błędnej wykładni pojęcia „zakład leczniczy” i utożsamianie go z siedzibą tego zakładu. Tymczasem jest to pojęcie szersze, oznaczające placówkę ochrony zdrowia i dobrostanu zwierząt, utworzoną w celu świadczenia usług z zakresu medycyny weterynaryjnej, zwanych dalej (w ustawie) „usługami weterynaryjnymi”, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 3, wyposażoną w środki majątkowe, a w szczególności w pomieszczenia, aparaturę i sprzęt dostosowane do zakresu świadczonych usług. Zakładem leczniczym w tym rozumieniu są: 1) gabinet weterynaryjny; 2) przychodnia weterynaryjna; 3) lecznica weterynaryjna; 4) klinika weterynaryjna; 5) weterynaryjne laboratorium diagnostyczne. Każdy z tych zakładów świadczy usługi lecznicze weterynaryjne, wykonywane przez lekarzy weterynarii.

Żaden z przepisów powołanej ustawy, ani innych ustaw, nie nakłada na lekarzy weterynarii obowiązku świadczenia usług leczniczych w siedzibie zakładu leczniczego. Wprost przeciwnie, zgodnie z art. 25 ust. 2 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt

zakład leczniczy dla zwierząt **może świadczyć usługi weterynaryjne poza swoją siedzibą** na podstawie zgłoszenia posiadacza zwierzęcia. Wykładnia językowa i systemowa nie pozostawiają wątpliwości, że świadczenie usług leczniczych w siedzibie zakładu, jak i poza nim, ustawodawca uznaje za równoważne, o czym świadczy brak w przepisie takich określeń jak: „wyjątkowo”, „w szczególnych wypadkach”, „jeśli nie jest możliwe wykonywanie świadczeń w siedzibie zakładu leczniczego” itp. Również posłużenie się wykładnią logiczną daje identyczne rezultaty. Trudno wyobrazić sobie, by właściciel ważącego ponad tonę buhaja cierpiącego na ropień małżowiny usznej organizował transport do siedziby zakładu leczniczego dla zwierząt, którego koszt wielokrotnie przewyższy wartość usługi weterynaryjnej, albo by właściciel stada trzody chlewnej będzie przewoził je na szczepienia do lecznicy weterynaryjnej. W takich wypadkach (i w wielu innych) usługa weterynaryjna będzie świadczona przez zakład leczniczy w miejscu pobytu zwierzęcia (zwierząt).

Wszystkie przedstawione powyżej argumenty świadczą o tym, że **dopuszczalne jest świadczenie usług weterynaryjnych dla zwierząt poza stacjonarną siedzibą zakładów leczniczych przy pomocy mobilnych stanowisk udzielania świadczeń, tak zwanych „sterylobusów”**, o ile usługi te będą wykonywane przez lekarza weterynarii posiadającego prawo do wykonywania zawodu lekarza weterynarii na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. Dodatkowym wzmocnieniem tego stanowiska są względy społeczne i humanitarne, które również muszą być brane pod uwagę. Zapewnienie sterylizacji zwierząt w sterylobusach sprzyja dbałości o zapewnienie dobrostanu zwierząt, umożliwi sterylizację znacznie większej liczby bezpiecznych kotów, ograniczy niekontrolowany rozrost ich populacji, a także ułatwi gminom wykonywanie zadań z zakresu opieki nad bezdomnymi zwierzętami.

